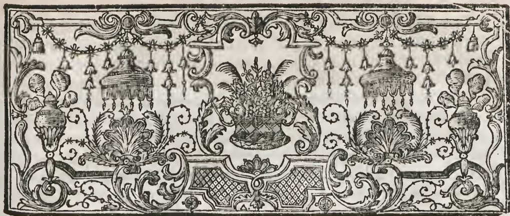

DEO OPTIMO MAXIMO

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ

Orthodoxorum Medicorum Patrono,

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis primâ Aprilis anni M. DCC. XXXIV.

M. NICOLAO LE ROY DE S. AIGNAN,

Doctore Medico, Præside.

An Vulneribus ex Catapultis globulos plumbeos relinquere aliquandò præstat?

I.

D vitam unus tantùm patet ingressus ad mortem innumeri; ut illam doloribus auspicamur, sic ab eâ ejicimur laborum vi: undique mala circumstrepunt; ubique bellum & insidiæ. Mundus in solius hominis utilitatem factus, videtur odio in ipsum plenus. Hyems scelerato frigore necat. Ver infinito morborum numero de medio

tollit: Æſtas immodicâ ſiccitate, vitæ principia depopulatur. Autumnus cum fructibus, ut par ſit menſura malorum, morbos creat atrociſſimos, qui mortales plerumque ex viventium numero expungunt: Aſt non ſatis eſt ut natura per ſe ſit adeò malorum ferax, acuitur ferrum, temperantur venena, accenditur flamma, ut corporis & animæ dirimatur ſocietas. Hinc innumeræ armorum ſpecies, ſi ex ligno tantùm, ut fuſtes & clavæ herculeæ, contundentes; ſi ex ferro ſimul & ligno, enſes ſcilicet, gladii, ſagittæ, tela, lanceolæ, non ſolùm carnes ſed & venas, arterias, tendines, membranaſque ſecant, læduntque; Si ex ære, ferro & igne ut ſclopeti, catapultæ, tormenta bellica, non ſolùm contundunt ac dividunt, ſed partes dilacerantur, earum ſubſtantia conſumitur, gangrænâ & ſphacelo pereunt, undè vulnera & plagæ omnis generis ſoboleſcunt, quibus ſolidorum ordo fluidorumque mixtio penitùs turbatur.

II.

CORPUS humanum nihil aliud eſt quàm congeries indefinitorum canaliculorum, tubulorum, vaſculorum, fluida varii generis corpuſcula tranſmittentium; ſi aliquid grave ſuprà incidat ac idipſum collidat, continuitatem ſolvat citrà deperditionem manifeſtam ſubſtantiæ aut externam rupturam, in parte carneâ cruor colligatur ſub cute, venæ exiguæ rumpantur, eſt tantùm contuſio; ſi in eâdem parte fiat ſolutio continui ab inſtrumento ſecante aut pungente cum violentiâ, vulnus ſimplex audit; ſi à violentiâ quâdam extrinſecùs in os adveniat, fractura; ſi plaga ſit cutis, carnis, venarum, arteriarum, nervorum, vi ignis impreſſa, humidum radicale illicò exſiccatur, caro, venæ, arteriæ, nervi, contrahuntur, in eſcharam ſiccantur: tunc corpus ſit impurum, pravis humoribus refertum, iis ad partem affectam confluentibus vulnus ſordeſcit, caro contuſa putreſcit, nativus calor deſtruitur & gliſſente ſerpenteque contagio partes vicinæ infeſtantur, necnon facilè in gangrænam degenerant, niſi citò adhibeantur remedia.

III.

MAGNO vibratur impetu globulus plumbeus cutemque attingit? ſtatim partes ictæ, nervi, tendines, fibræ atque varii tubuli variè diſrumpuntur; tum contuſione & attritu maximam concipiunt inflammationem & putredinem, undè vulnus

complicatum, quod fit ex ictûs vehementiâ multarumque partium, præſertim nervearum divortio; hinc ſtatim fiunt ſtagnationes, coagulationes, fiunt nova concreta, variæ oriuntur excreſcentiæ, quibus accedunt interdùm aëris ambientis intemperies, ut cœlum Auſtrinum, corporis Cacochymia, fragmenta ferrea, flocci, tomenta, veſtimentorum fruſtula, pulveris pyrii portio quædam igneſcens & ſimilia, quæ rapidè in corpus truſa dolores excitant, fluxiones movent, Erethiſmum partibus ſolidis creant, undè impeditur earum coalitus.

IV.

PLUMBUM metallum eſt conſtans ex ſulphure indigeſto, ſale aluminoſo, ac mercurio naturam antimonialem æmulante; refrigerat, aſtringit, incraſſat, vulnera carnibus implet, cicatricem obducit, vulneribus cancroſis & putredinoſis convenit virtute ſuâ exſiccante, demulcet & diſcutit humores, dulcedine nativâ mitigat; globuli plumbei nec partibus ſolidis Erethiſmum creant, nec fluidis acorem inducunt, partium diviſarum unionem non impediunt, nec putredinem pariunt: imò ſunt veluti ſapo ad abſtergendas ſordes. Si globuli plumbei tutò eximi non poſſint, neque preſſo nervo dolorem moveant, nec in venam vel arteriam impingant, nec in ſinum aliquem devolvi ſuo pondere ſint parati, intùs latere ſinas. Num vi naturæ eorum ejectionem relinquere nefas? ſi ad cutem regeruntur, ſi in vacuo ventris deliteſcunt, ſi inter muſculos in membranâ adiposâ interdùm nidulantur, non ne fovere impunè globulum in ſinu præſtat quàm periculosè eximere.

V.

GLOBULI plumbei parti cuidam periculosè hæreſcunt, omni ratione dimoveantur è loco, pulſu, preſſu, frictu, concuſſione, extractione facili; ſi horum nullâ ope ejici poſſint, nec impunè ſervari, extrahantur, quâ viâ? eâ quam contraaperturam vocant. Ergò, inquies, non ſervandi globuli. Imò ſervandus æger. Meliùs eſt cum periculo dubium tentare quàm inconſultò expectare ineluctabile fatum. Vulnus anguſtum dilatetur, ſi non longè diſtent globuli à cute, parte oppoſitâ extrahe ſpecillo, ſi oſſibus hæreant, terebello, ſi in carne conſiſtant, ad eos eximendos conveniunt forcipes cannulatæ, quæ formam exhibent roſtri anſerini, ſimulque corvini, ſi longiùs diſtent, tenues oblongæ in

modum roſtri gruini effictæ, quæ ſint rectæ vel incurvæ; ſi ſint depreſſi, denticulatæ ſeu colubrinæ. At hæc fiant quomodo? Conſilioque manuque. Intelligentiam quæris? Medici vexilla ſub ſequere. Manum? actibus repetitis & exercitio acquiratur dexteritas. Objicient iterùm adagium commune, extranea eximenda ne noceant: at plumbum innocuum mille exemplis teſtatur experientia.

Ergò Vulneribus ex Catapultis globulos plumbeos relinquere aliquandò præſtat.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Philippus Davier de Breville, Dotariæ Hiſpaniarum Reginæ Medicus perpetuò ordinarius.

M. Jacobus Trant, è Regiâ Scientiarum Academiâ.

M. Petrus Maloet, Conſiliarius & Medicus Regis ordinarius, necnon Domûs Regiæ Invalidorum, Ducum & Militum, Academiæ Scientiarum Regiæ Socius.

M. Guillelmus de Magny.

M. Gabriel - Antonius Jacques.

M. Claudius de la Vigne de Frecheville, Medicus Regis & Domûs Reginæ ordinarius.

M. Elias-Col de Vilars, Chirurgiæ Gallico idiomate Profeſſor, Regis Conſiliarius, & in ejus Caſtelleto Medicus ordinarius.

M. Henricus Beſnier.

M. Joannes Beſſe, Dotariæ Hiſpaniarum Reginæ à Conſiliis, & Medicus Primarius.

Proponebat Pariſiis JACOBUS-ALBERTUS HAZON, Pariſinus, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1734. à ſextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1734.